

ликия законъ на движението и раздвижването на живота. Всичкиятъ нашъ стремежъ въ живота трѣбва да бжде насоченъ къмъ това — да развиемъ нашия характеръ. Какъ? Характерътъ е сглобенъ отъ мисли и чувства, отъ положителни сили. Живота не трѣбва да разбираме тъй, както го схващатъ нѣкои сега — въ тия ограничени рамки, както го схваща единъ ученъ, единъ докторъ, единъ философъ, не; ние трѣбва да разберемъ живота тъй, както Богъ го е ограничилъ. Всички хора виждатъ нѣщата отчасти: съврѣмнената наука показва само едната частъ на нѣщата; гениятъ на единъ талантиливъ музикантъ обхваща само една малка частъ пространство, умътъ на единъ философъ — сжщо; силата на единъ здравъ човѣкъ е ограничена само въ неговитѣ мускули. Но казватъ нѣкои: „Силенъ по умъ“. Силенъ по умъ човѣкъ може да бжде само тогава, когато неговата сила е въ свръзка съ всичкитѣ божествени закони и когато той е въ хармония съ всички сжщества, които го заобикалятъ — отъ най-низшитѣ до най-висшитѣ. Тогава неговиятъ силенъ, мощенъ характеръ може да направи всичко, понеже всички сжщества му съдѣйствуватъ. Когато сме въ разрѣзъ съ тия божествени закони, явява се туй противорѣчие въ нашия умъ и всички несполуки, които срѣщаме въ живота. Зашо нѣкога не сполучваме? Ние се двоумимъ; искаме да направимъ добро, безъ да прѣцѣняваме, че това, което вършимъ, не е добро. Ние мислимъ, че това, което тъкмимъ, е умно и че то ще се реализира; въртимъ го насамъ, въртимъ го нататъкъ, напрѣдъ, назадъ, а то не става. Нѣкога се чудимъ защо не напрѣдваме и защо нашата паметъ ослабва, защо